

Lindsey Kelk

*Tess staat voor
het blok*

VAN HOLKEMA & WARENDORF

ISBN 978-90-225-7152-1
ISBN 978-94-023-0215-8 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *What a Girl Wants*
Vertaling: Ella Vermeulen | World of Words
Omslagillustratie en -ontwerp: Ingrid Bockting
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2014 Lindsey Kelk
© 2014 Nederlandstalige uitgave: Van Holkema & Warendorf, onderdeel
van samenwerkende uitgeverijen Meulenhoff Boekeriej
Originally published in the English language by HarperCollins Publishers
Ltd. under the title *What a Girl Wants*

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Audrey Hardware.

We kwamen nog net niet naar je toe omdat we onze beide benen hadden gebroken, maar wel met vrijwel elk ander denkbaar kwaaltje en je was er altijd voor ons. Als ik maar de helft van alle liefde, kracht en doorzettingsvermogen zal vinden als jij had, dan red ik me wel.

Proloog

Aan de ene kant zou je kunnen zeggen dat mijn dag niet echt lekker verliep.

Aan de andere kant had ik óók tegen Amy gezegd dat ik mijn leven helemaal wilde omgooien en je kon niet zeggen dat het inruilen van een luxueus Italiaans palazzo voor een politiecel geen radicale verandering was.

En het was al mijn tweede keer cel in twee weken. Waarschijnlijk probeerde ik een of ander record te breken. Opnieuw willen beginnen was één ding, maar opnieuw beginnen als iemand die niet internationaal mocht reizen wegens vluchtgevaar viel toch in een heel andere categorie. Ik was er vrij zeker van dat de eerste optie als de meer sociaal wenselijke werd gezien.

Ik haalde diep adem, blies hard uit en bestudeerde mijn afgekloven nagels, terwijl ik kalm probeerde te blijven in afwachting van iemand die deze puinhoop kon oplossen. Bij voorkeur iemand die ik kende, vergezeld van iemand die goed op de hoogte was van het Italiaanse rechtssysteem. Hoewel ik inmiddels op het punt was beland dat ik al blij was met iedereen die geen wapen, handboeien of wapenstok bij zich droeg. En als die iemand toch een wapen, handboeien en een wapenstok, maar ook biscuitjes bij zich had, zou ik vermoedelijk ook al tevreden zijn. Kreeg iedereen zo'n trek van de bak? Had ik het avondeten gemist?

'Dit is dus wat er gebeurt als je het te druk hebt om televisie te kijken, zoals normale mensen,' sprak ik mezelf bestraffend toe. 'Als ik gewoon *Bad Girls of Cell Block H* had gekeken in plaats van mijn huiswerk te maken, zou ik dit soort dingen gewoon weten.'

Met de blote grote teen van de voet die geen pijn deed, streek ik over een ondiepe lijn in de cementvloer en vroeg me af hoe die was ontstaan. Ik was bij binnenkomst grondig gefouilleerd en alles waarmee een gleuf van zeventien centimeter in een betonnen vloer kon worden gekerfd was me afgenomen. Haarspeldjes, de riem van mijn jurk, zelfs mijn beha. Het enige wat ik nog had, was mijn schitterende felroze jurk. Voor zover het roze nog te zien was door het vuil en een paar goed geplaatste bloedspatten op de zoom. Ik had nog zo tegen Kekipi gezegd dat hij me geen jurk met een sleep moest geven – dit was duidelijk allemaal zijn schuld. Behalve dan de dingen die mijn eigen schuld waren. Wat neerkwam op vrijwel alles.

Met een geluid dat wel iets weghad van een gefrustreerde walrus rolde ik me op mijn zij, het ruwe beton van de bank schuurde tegen mijn huid. Ze waren in elk geval wel consequent in hun manier van inrichten, vond ik. De boodschap was duidelijk: minimalistisch, strak, modern. En het rook er niet eens zo heel erg naar pies. Mijn haar was er niet best vanaf gekomen tijdens de avonturen van die avond en aangezien niemand op het politiebureau van mening was dat haarserum tot de basisrechten van de mens behoorde, was het een onhanteerbare bos met klitten geworden. Ik deed een poging de koperkleurige krullen te ontwarren met mijn vingers. Het was een manier om de tijd te doden tot mijn advocaat zou opduiken om alles glad te strijken. Ik hield het ongeveer vierenzeventig seconden vol voor het me zo verveelde dat ik het opgaf. Daar kwam nog bij dat ik echt rammelde van de honger.

‘Eh, sorry?’ riep ik met zwakke, maar uiterst beleefde stem. ‘Hallo, is daar iemand?’

Mijn aankomst op het bureau was zo’n luidruchtige, hoogst Italiaanse, verhitte toestand geweest dat ik niet alles had meegekregen. Ik kon me herinneren dat ik uit de auto was getrokken door een al te geestdriftige agent, maar omdat mijn handen op mijn rug waren geboeid en mijn haar voor mijn ogen hing, had ik al mijn energie gericht op pogingen om niet om te vallen. Wat nog een hele uitdaging was, gezien het feit dat ik gewond was aan

één voet en een lange japon droeg. Daarna was er wat geschreeuwd en gehuild – allebei door mij –, waarna er een vrouwelijke agente was gekomen die wat had geprutteld en me alles had afgenomen waar ik volgens haar kwaad mee kon doen. Op een gegeven moment had iemand een telefoon in mijn handen gedrukt, maar ik kende alleen het nummer van Charlie en Amy uit mijn hoofd. Charlie zou er niet over peinzen om met me te praten, wat betekende dat ik maar één optie had. En uiteraard sprong Amy's telefoon direct op voicemail. Voor ik het wist was ik deze cel in geschoven met een ontsmettend doekje voor mijn voet en twee pleisters. Blijkbaar kon je geen zelfmoord plegen met twee pleisters.

Ik hoorde de gedempte geluiden van een druk politiebureau door de versterkte muren heen, vergezeld van veel slaande deuren en sirenes op afstand, maar blijkbaar kon niemand mij horen. Of ze hoorden me wel, maar het kon ze niets schelen.

Van mijn Engelse *stiff upper lip* was inmiddels nog maar weinig over.

‘Is daar iemand?’ schreeuwde ik vanaf mijn betonblok. ‘Hallooo?’

Zul je net zien. Als je even wat privacy wilde, was er een complete menigte aan bruiloftsgasten om getuige te zijn van je misdadige gedrag, maar als je je afvroeg of je misschien een kop thee en een koekje kon krijgen, hoorde je niets dan krekels.

Niemand verscheen. Niemand kon het ook maar iets schelen. Nick niet, Charlie niet. Amy had het druk met andere dingen; god wist waar zij op dit moment uithing.

Net toen ik overwoog de rokken van mijn jurk om te toveren tot een kussen dat niet zou misstaan in de nieuwste Blue Peterlijn, klonk er luide consternatie in de gang. Stemverheffingen, rinkelende sleutelbossen en schermutselingen, zo te horen. Oooh, misschien kreeg ik een celgenoot.

Met bonzend hart kwam ik overeind.

Shit! Misschien kreeg ik een celgenoot.

Ik trok mijn jurk op tot mijn middel, stond op en hield mijn adem in. Wat ik dacht te bereiken met mijn klaar-om-aan-te-val-len-pose wist ik niet precies. Ik stond nog altijd in een cel van

een paar vierkante meter, met tralies in plaats van een deur, maar wat er ook zou komen, ik was er klaar voor. Tenzij hij of zij groter was dan ik, want dan zou ik tegen de ochtend iemands marionet zijn. Ik was niet geschikt voor een leven in de bak. Ik zou het waardeloos doen als bajesbitch. Knutselen en vlechten kon ik al helemaal niet en toen Amy me ooit een amateurtattoo had willen geven met haar kompas en een pot Oost-Indische inkt, die ze had gejat uit het tekenlokaal, was ik flauwgevallen achter het hok van de amanuensis, zodat ik de eerste tien minuten van een Franse toets had gemist.

Voor ik kon bedenken wat een gepaste manier was om een medecrimineel te begroeten in een taal die ik niet beheerste (geen gemakkelijke taak zonder mijn iPhone) stampten twee in donkerblauwe uniformen geklede politieagenten het cellenblok binnen. Ze schreeuwden tegen elkaar en tegen het waas van worstelende armen en benen tussen hen in. Ik dook in een hoek en probeerde mijn rokken op te knopen voor het geval schoppen noodzakelijk zou zijn, maar had niet genoeg tijd. Terwijl ik aan het knoeien was met de stof, schoof een derde agent de traliede deur open zodat zijn collega's mijn nieuwe beste vriendin naar binnen konden duwen.

Alleen was het niet mijn nieuwe beste vriendin.

Het was mijn oudste beste vriendin.

'Politiegeweld!' loeide Amy, die bliksemsnel opkrabbelde en aan de haastig dichtgeschoven traliede deur rammelde. 'Reken maar dat ik hierover een klacht ga indienen! Zodra ik weet hoe dat moet!'

De *polizia* smeerde 'm zo snel als het kon.

'Amy?' Mijn rokken gleden uit mijn hand en flopten met een doffe klets op de grond.

'Tess!' Ze keerde zich met een ruk om, één en al grote ogen en smerige vegen op haar gezicht, voor ze op me afvloog en haar armen om mijn koude schouders heen sloeg. 'Alles oké?'

'Gezien het feit dat we allebei achter de tralies zitten, lijkt niets me oké,' merkte ik op en ik keek demonstratief naar onze alles-behalve heilzame omgeving. 'Wat is er aan de hand? Is Kekipi

met je meegekomen? Ik mocht iemand bellen en heb jou gebeld, maar ik kreeg je voicemail.'

'Dat meen je niet!' Lachend liet ze me los en zakte vrolijk op het blok beton. 'Ik heb net jou gebeld – hoe grappig is dat?'

'Zo grappig dat ik er bijna van moet kotsen,' antwoordde ik en ik vlijde me ongemakkelijk neer op de vloer. Mijn knieën hadden besloten dat rechtop staan zwaar overschat werd. 'Waar is Kekipi?'

'Geen idee, ik heb hem niet meer gezien sinds ze me arresteerden.' Amy legde haar handen achter haar hoofd en sloot haar ogen. Haar avondjurk was er beter afgekomen dan die van mij; er zat in elk geval geen bloed op. 'Hij komt vast. En ik moet het je nageven, je levert de laatste tijd geen half werk. Niemand kan je er nog van beschuldigen dat je saai bent, toch?'

Ik kroop een stukje naar voren, pakte de tralies vast, stak mijn neus er zo ver als mogelijk was door en probeerde niet te huilen. Ik dacht aan Nick en hoe hij zou kijken. Ik dacht aan Al en hoe teleurgesteld hij in me zou zijn als hij hoorde wat er was gebeurd. En ik dacht aan Charlie en hoe ik het ooit met hem zou kunnen goedmaken. Snuffend en zuchtend keek ik naar de volle maan die net te zien was door een klein raampje op de gang.

'Nee,' zei ik tegen een al half slapende Amy. 'Niemand kan nog zeggen dat ik saai ben.'

1

Ik stond vijf hele minuten moed te verzamelen op de stoep voor mijn huis, voor ik met lood in mijn schoenen de treden naar de voordeur nam.

Vijf lange jaren worstelde ik al met het versleten slot en moest ik mijn volle gewicht tegen de kromme deur gooien om binnen te komen in de flat die ik thuis noemde. Ik was maar drie dagen weggeweest en toch doodsbang om weer binnen te stappen. Toegegeven, mijn huisgenoot Vanessa en ik stonden al op redelijk gespannen voet voordat ik was vertrokken. Op een of andere manier was het er niet beter op geworden sinds ik haar leven een weekje had geleend. Terwijl ik er toch meer uit had gehaald dan zij. Nu was het wel zo dat zij gemakshalve de redenen voor onze ‘ruzie’ negeerde, waar vooral zij debet aan was. Bijvoorbeeld door jarenlang te doen alsof foto’s die ik had gemaakt van haar waren. Om nog maar te zwijgen over het feit dat ze achter mijn rug om met Charlie had geketst. Mijn Charlie. Dat leek ze allemaal te zijn vergeten toen ze op straat stond te krijsen dat ik gestoord was en dat ze me zou laten arresteren als ik het waagde ook nog maar één voet in de flat te zetten.

Ik tastte naar de sleutel in mijn zak en dwong mezelf nog een trede te nemen. Ze kon me niet laten arresteren voor het feit dat ik mijn eigen flat binnenging, hield ik mezelf voor. En trouwens, het was even na half twaalf op een donderdagmorgen, dus ze zou niet eens thuis zijn. Aangezien Vanessa werkelijk niets kon – laat staan fotograferen – betaalde haar vader de hypotheek van de flat. Als ze in het land was, lunchte ze elke donderdag met hem, om haar bestaan en zijn betalingen te rechtvaardigen. Ik had Vanessa’s

vader slechts één keer ontmoet, maar hoe goed hij ook was in geld verdienen, ik had het idee dat hij niet al te snugger kon zijn als hij niet doorhad hoe ze hem om haar pink wond. Hij was zo'n beetje de enige man ter wereld met wie ze niet naar bed kon om haar zin te krijgen, dus moest ze andere troeven inzetten. Ik begreep helemaal niets van het hele vader-dochter-gedoe. Misschien dat ik ook eens met wimperextensions moest wapperen en lange blonde haren over mijn schouders moest gooien om mijn eigen vader voor me te laten dokken? Het leek me niet erg zinvol, gezien het feit dat we elkaar al bijna tien jaar niet meer gezien hadden, maar je wist het natuurlijk maar nooit.

Ik haalde nog één keer diep adem, nam de laatste trede en stond pal voor de verweerde rode voordeur. Met mijn sleutels in mijn hand liet ik één hand tegen het glazen raam rusten en drukte voor alle zekerheid mijn oor tegen het hout. Hmm. Hoorde ik daar nu iets? Ik had Amy mee moeten nemen. Oké, mijn beste vriendin was klein van stuk, maar groots in agressie, en ik keek er niet erg naar uit om een furieuze voormalige huisgenoot onder ogen te komen zonder Amy aan mijn zij. Waarom was ik hier? Misschien kon ik maar beter met hangende pootjes terughollen naar Amy's huis, daar onder het dekbed kruipen met de rest van *Step Up 3* – dansfilms, ik kon er uren naar kijken – en net doen alsof ik mijn oude spullen niet nodig had. Maar toen keek ik naar het T-shirt dat ik die ochtend van Amy had geleend. Een vrouw van één meter achtenzeventig kan echt beter geen kleren van een dwerg bietsen. En hoe dol ik ook op eenhoorns was, neonroze eenhoorns op een te kort en te strak shirtje was niet echt een goede look voor me. De wereld was er nog niet aan toe om mijn navel te zien en ik hield 'm bovendien liever voor mezelf. Kortom, ik had mijn spullen nodig.

Als Vanessa tenminste nog niet alles had verbrand, op straat had gegooid of mijn kleren had gebruikt als theedoeken en toiletpapier. Onwillekeurig moest ik lachen en schudde mijn hoofd. Alleen het idee al. In de vijf jaar dat ik haar kende had ik haar nooit een theedoek zien vasthouden, dus op dat front was weinig verandering te verwachten. Nu ik er niet was geweest om nieuw

pleepapier op te hangen, was de andere optie wel degelijk een reële, haar kennende.

‘Doe niet zo raar,’ mompelde ik in mezelf. Ik haalde mijn treurige telefoon met het gebroken scherm uit mijn zak en dwong het arme ding het nummer van onze vaste lijn te draaien. Dit was een nummer dat sinds 2007 alleen mijn moeder en ’s werelds beste telemarketeers gebruikten, maar toch nam Vanessa altijd binnen drie seconden op als-ie overging ‘voor je-weet-maar-nooit’. Ik ging er maar van uit dat ze het nummer ooit in een bar aan Brad Pitt had gegeven en nog altijd wachtte op zijn belletje.

Ik luisterde hoe de telefoon overging, de twee lange tonen van mijn mobieltje veranderden binnen in twee korte belletjes. Dat ik me nogal een domme doos voelde, is nog zwak uitgedrukt. Daar stond ik dan, op mijn eigen stoep, met mijn eigen mobieltje mijn eigen vaste lijn te bellen. Maar goed, liever een domme doos dan nog een keer rollend over straat gaan met een psycho. Toen ik de telefoon binnen niet meer overging en ik de aardige dame van mijn provider hoorde zeggen dat ik een boodschap kon inspreken, hing ik op, stak de sleutel in het slot en schopte blijmoedig de deur open.

‘Oost west, thuis best,’ zei ik met een zucht.

Hoewel ik er maar drie dagen niet was geweest, voelde de flat toch raar aan. De laatste keer dat ik er in mijn eentje was geweest had ik me op zitten vreten omdat in mijn afwezigheid alles hetzelfde was gebeven. Ik wou dat ik dat nu weer kon zeggen. Mijn sleutels hoorden thuis in het lege schaalte bij de deur en ik liet ze er rustig in vallen, luisterend naar het vertrouwde gekletter voor ik de woonkamer in stapte. Fuck, zeg. Of Vanessa deed het tegenwoordig met een Tasmaanse duivel of we hadden bezoek gehad van zeven pisinjige inbrekers. Het was lastig te beoordelen welke van de twee scenario’s het meest voor de hand lag. De vloer was bezaaid met gebroken borden, gebroken glazen en een collectie lege flessen. Fotolijstjes waren van de muur gerukt en op de grond gegooid, wat nog meer scherven had veroorzaakt. Het ergste was nog dat mijn dierbare *Buffy the Vampire Slayer*-dvd’s door de kamer waren gesmeten als minifrisbees. Je kon niet zeggen dat

ze me niet op een gevoelige plek wist te raken. Op mijn tenen liep ik door het puin, greep een handvol koperbruine krullen en bond ze in een paardenstaart voor ik mijn slaapkamerdeur durfde te openen, voorbereid op totale vernietiging.

Met gesloten ogen stapte ik naar binnen.

‘O, wauw.’

Ik had niet verbaasder kunnen zijn als ik er een stel baby-olifantjes had aangetroffen die een theekransje hielden met Julia Roberts en koningin Elizabeth. Mijn slaapkamer was nog exact zoals ik die had achtergelaten.

Nadat ik de deur zachtjes achter me had laten dichtvallen, keek ik nog eens goed om me heen. Mijn koffer stond nog steeds om het hoekje van de deur, de lakens waren verkreukeld van Amy’s logeerpertij op zondagavond en er stond nog altijd een kop thee op het nachtkastje, die er inmiddels iets minder aantrekkelijk uitzag. Mijn kleren hingen nog in de kast; de foto’s die nog altijd moesten worden opgehangen, stonden nog tegen de muur. Vanessa mocht dan bezeten zijn geweest toen ze de rest van de flat verwoestte, tegen de tijd dat ze aan mijn kamer toe was, was ze blijkbaar uitgeteld.

Of ze heeft hier boobytraps geplaatst, bedacht ik opeens en ik stond als bevroren om me heen te kijken naar aanwijzingen dat er explosieven hingen.

Nadat ik me ervan had verzekerd dat er geen landmijnen onder mijn Ikea-kleed lagen, ging ik aan de slag. Wat zich hier ook had afgespeeld in de tijd dat ik had gekampeerd in Casa del Amy in Shepherd’s Bush, het enige wat ik wilde was mijn spullen pakken en de deur achter me dicht trekken. Ik gooide de inhoud van mijn koffer op het bed, zocht schoon en vuil goed uit en keek hoofdschuddend naar het geheel. Links lag een berg kleurrijke zijde; dat waren de kleren die ik had geleend van mijn vriendin Paige. Rechts lag een strenge hoop zwarte broeken, witte blouses en een keurige donkerblauwe trui. Dat was mijn dagelijkse kloffie. Het meest wilde kledingstuk in die stapel was een pied-de-poule kokerrok en hoewel ik kon doen alsof dat *Mad Men*-chic was, was het in werkelijkheid een miskoop van

mijn moeder bij de H&M in Doncaster die haar niet paste. Omdat ze te lui was om hem terug te brengen, had ze mij ermee opgescheept. Er moest toch een compromis te vinden zijn tussen naveltruitjes met eenhoorns en het volwassen equivalent van een wel heel truttig schooluniform?

Toen mijn koffer eenmaal gevuld was met deprimerend weinig kleding, ging ik op de rand van het bed zitten en staarde voor me uit. Wat nu? De rest achterlaten en nooit meer terugkeren? Ik kon niet veel langer bij Amy logeren. Zes mensen die één toilet moesten delen was al te gek voor woorden; mij als zevende erbij leek enkele van haar huisgenoten nu al tot het randje van waanzin te hebben gedreven. Een nieuwe flat huren betekende dat ik geld kwijt zou zijn aan borg, huur, meubilair, wc-papier, afwasmiddel en een kabelabonnement, en ik was toch echt helemaal blut.

Ik keek naar een klein plastic badeendje dat ik uit de badkamer had gered en wachtte op een antwoord. Normaal gesproken had hij veel te zeggen voor een levenloos object, maar in dit geval bleef hij tegennatuurlijk stil.

‘Ik heb eigenlijk geen keuze,’ zei ik hardop om de drukkende stilte te verbreken. ‘Er zit niets anders op dan terug naar Amy te gaan.’

‘Of je zou naar Milaan kunnen vliegen,’ zei de eend. ‘Dat is ook een optie.’

‘O, hou toch je kop.’ Ik ritste de koffer weer open en stopte hem erin. Ik zou beter moeten weten dan badkameraccessoires om raad te vragen. ‘Wat weet jij er nu van?’

Milaan.

Ik ging weer op mijn bed zitten, liet mijn benen bungelen en trok aan mijn paardenstaart. Milaan, Milaan, Milaan.

En dat was het moment waarop ik iemand de voordeur open hoorde schoppen.

‘Shitterdefuck!’ Ik sprong overeind, in paniek omdat ik Vanessa’s stem pal voor mijn slaapkamer hoorde. Ik keek naar links: gammele kledingkast die nog geen elfje zou kunnen verbergen, laat staan mij. Ik keek naar rechts: muur.